

[Stegger Nielsen.]

rettighed, nemlig at være fri for Præstens Tilsyn med Religionsundervisningen. Det har det ærede Medlem selv indstillet.

Undervisningsministeren (Borgbjerg): Udvalgets ærede Ordfører (Stegger Nielsen) spurgte mig, om Præsten, altsaa den Sognepræst, som har Tilsyn med Religionsundervisningen, kunde tilkalde Amtsskolekonsulenten. Ja, selvfølgelig, og Amtsskolekonsulenten vil naturligvis møde i saa Tilfælde. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet (S. Rasmussen) mente, at Amtsskolekonsulenten ikke fik Myndighed nok, saa glemte det ærede Medlem at læse lidt videre, hvor der staar, at han er berettiget til at optage en Forhandling med Skolekommissionen om Forhold, der vedrører Skolevæsenet.

Den ærede Ordfører for Mindretallet havde den Opfattelse, at Amtsprovsten ikke kunde magte sin Stilling. Der er allerede svaret derpaa, og jeg kan yderligere tilføje, at hvis Amtsprovsten ikke kan magte sin Stilling i Amtet, hvorledes kan da Biskoppen magte den Stilling, som det ærede Medlem vil tildele ham? Saa vidt jeg ved, har vi tre Gange saa mange Amter her i Landet som Stifter. For Resten er Amtsprovsten og Amtsskoleledelsen ikke noget nyt. Det er noget gammelt, men man kan ogsaa somme Tider gøre noget godt ved at gaa tilbage til en god gammel Ordning, som er forladt. Ordningen med en Amtsskoleledelse og Amtsprovst er en Ordning, som vi havde her i Landet efter Skoleanordningen af 1814.

Det ærede Medlem gjorde noget, som jeg ikke synes, han skulde have gjort. Han mistænkeliggjorde mig og min Stilling paa en ganske uberettiget Maade. Han sagde: det er nu det første Skridt, men der kommer flere efter, og dermed skulde han jo søge at sætte Gift for denne Lovs Gennemførelse. Jeg har nævnt de Punkter, jeg kunde ønske anderledes, men jeg har kunnet gaa med til det, der her er foreslaet. Dette bliver Loven, saa længe den danske Regering og Rigsdag vil have Loven paa denne Maade; Udviklingen standser aldrig, den kan gaa frem, den kan gaa tilbage. Men hvis man dermed mener noget, som jeg ser „Kristeligt Dagblad“ i Dag insinuere, og som vel ogsaa skal insinueres omkring i en vis Presse og paa visse Møder, nemlig at dette skulde være det første Skridt til Religionsundervisningens Afskaffelse i Skolerne, maa jeg nedlægge en alvorlig Indsigelse og beklage, som jeg gjorde i min Tale før, at man virkelig

vover dette, da det dog maa være vitterligt for alle, som har fulgt en lille Smule med i denne Sag, at jeg i Folketinget aldeles bestemt har erklæret mig som Tilhænger af Opretholdelsen af Religionsundervisningen i den danske Folkeskole. Jeg ønsker den, som Klaus Berntsen mange Gange udtalte, mere historisk — det er en Ting for sig, Formerne kan ændres; jeg ønsker ogsaa Frihed baade for Lærerne og Forældrene til, hvis de er misfornøjede med den Aand, hvori Religionsundervisningen føres, da at søge paa anden Maade at faa Børnene religiøst opdraget netop i den Aand, der er deres, og deri er det ærede Medlem glædeligvis enig med mig ifølge sin Stilling i det kirkepolitiske Udvalg. Men hvorfor saa komme her og mistænkeliggøre mig paa denne Maade?

Maa jeg med den højtærede Formands Tilladelse samtidig benytte Lejligheden til ganske alvorligt at afvise en Præst i København, Pastor Fibiger, der i Dag i „Kristeligt Dagblad“ skriver — ja, for det første skriver han, at „Præstepolemik i Dagbladene er en Pestilens“, men umiddelbart efter føjer han til, at den Lov, der her er Tale om,

„er en Rævekage, og i de store (in casu det store Undervisnings) Minister-skæg sidder der en Mikkell og lurer paa den troskyldige Menigheds Gæs.“

Ja, Præstepolemik er sandelig en Pestilens! Naar man skal gribe til den Slags, har man vist aandeligt og moralsk tabt Slaget. Der er talt om Aand og Tone; ja, her er et lille frisk Eksempel paa Aanden og Tonen hos en vis Del af Gøjstligheden.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Eksamen, men det er vanskeligt at drøfte disse Spørgsmaal med det ærede Medlem og imødegaa ham, for jeg har tidt Fornemmelser af, at vi taler to forskellige Sprog i disse Spørgsmaal. Det er en af Tidens pædagogiske Opfattelser, at Eksamen mindre hører hjemme i det, man kalder Aandsfagene — for Resten efter min Mening et daarligt Udtryk —, end i Færdighedsfagene. Det er et pædagogisk Spørgsmaal. Det, som Lovforslaget her gør, er at lægge det i selve Befolkningens Haand, om den vil have Eksamen i disse Fag eller ej.

Jeg siger, vi taler næsten to forskellige Sprog. I min Ungdomstid var Sproget helt anderledes, naar disse aandelige Spørgsmaal var paa Tale; de behandlede, vil jeg sige, aandeligt. Jeg husker Grundtvigs Kamp. For ham og hans ægte Disciple var Eksamen i Religion en Gru. Det er det rigtige Udtryk. Det forekommer mig, at man i den